DECYZJA TRYBUNAŁU
(izba specjalna przewidziana w art. 123b regulaminu postępowania przed Trybunałem)

z dnia 8 lutego 2011 r.*

W sprawie C-17/11 RX,

mającej za przedmiot wniosek pierwszego rzecznika generalnego z dnia 12 stycznia 2011 r. o ponowne rozpoznanie orzeczenia w trybie art. 62 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,

TRYBUNAŁ (izba specjalna przewidziana w art. 123b regulaminu postępowania przed Trybunałem),

w składzie: V. Skouris, prezes, A. Tizzano (sprawozdawca), J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts i J.C. Bonichot, prezesi izb,

wydał niniejszą

Decyzję

1 Wniosek pierwszego rzecznika generalnego o ponowne rozpoznanie orzeczenia dotyczy wyroku Sądu Unii Europejskiej (izba odwołań) z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-143/09 P Komisja przeciwko Petrilli, dotychczas nieopublikowanego

w Zbiorze, którym oddalono odwołanie wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 29 stycznia 2009 r. w sprawie F-98/07 Petrilli przeciwko Komisji, Zb.Orz.SP s. I-A-1-13, II-A-1-41.

2 Wyrok, o którego ponowne rozpoznanie zawnioskowano, miałby wskazywać na rozbieżności w orzecznictwie Sądu Unii Europejskiej dotyczącym przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej w dziedzinie służby publicznej, w szczególności przesłanki dotyczącej istnienia wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii, jakiego dopuściła się dana instytucja. W wyroku tym Sąd orzekł bowiem, odstępując od przeciwnego rozstrzygnięcia przyjętego w wyroku z dnia 10 grudnia 2008 r. w sprawie T-57/99 Nardone przeciwko Komisji, Zb.Orz.SP s. I-A-2-83, II-A-2-505, że przesłanka ta jest spełniona w sytuacji, gdy dana instytucja dopuszcza się naruszenia prawa, bez potrzeby badania, czy to naruszenie stanowi oczywiste i poważne naruszenie granic zakresu uznania tej instytucji.

3 O ile jednak Trybunał uściślił już, jakie są ogólne przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii (zob. w szczególności wyrok z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-352/98 P Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5291), o tyle nie wypowiedział się jeszcze w kwestii tego, czy specyfika sporów w dziedzinie służby publicznej, wynikająca z art. 270 TFUE oraz art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, uzasadnia poddanie w tej dziedzinie powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii szczególnym przesłankom.

4 Takie okoliczności nie uzasadniają konieczności wszczęcia wnioskowanej wyjątkowej procedury ponownego rozpoznania. Po pierwsze bowiem, rolą Trybunału w ramach wyjątkowej procedury ponownego rozpoznania nie jest wypowiadanie się w przedmiocie zasadności ewolucji orzecznictwa Sądu orzekającego jako sąd odwoławczy. Po drugie okoliczność, że Trybunał nie wypowiedział się jeszcze w tej materii, nie może sama w sobie wystarczyć do uzasadnienia ponownego rozpoznania na podstawie art. 62 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ponieważ obecnie wyłącznie do Sądu do spraw Służby Publicznej i Sądu Unii Europejskiej należy rozwijanie orzecznictwa w dziedzinie służby publicznej, a Trybunał pozostaje jedynie właściwy do kontroli, czy orzeczenia Sądu nie naruszają jedności i spójności prawa Unii.

5 Tymczasem w niniejszym przypadku analiza ww. wyroku Sądu w sprawie Komisja przeciwko Petrilli nie wykazała istnienia poważnego ryzyka takiego naruszenia.

Z tych względów Trybunał (izba specjalna przewidziana w art. 123b regulaminu postępowania przed Trybunałem) postanawia:

Nie istnieje konieczność poddania wyjątkowej procedurze ponownego rozpoznania wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-143/09 P Komisja przeciwko Petrilli.

Podpisy